

וכל כמה שעוד יהודי מבקש על ירושלים, או חושב רגע על ירושלים...
לרצות ירושלים... לבקש... וכאמור לא מספיק להתאבל על
ירושלים, צריך לבקש!!! וכשהקב"ה רואה שאתה מבקש מכל הלב,
ובאמת רוצה - - - לפיכך נברא האדם יחידי, **יכול להיות שאתה הוא
האחרון שתסיים את נוד הדמעות של כל הדורות, ואז ייבנה בית
המקדש!!!** כך אומר המס"י.

[ועוד - אומר המס"י - וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך שיהיו בניו
מבקשים ומתפללים על זאת, ואף שלא תעשה בקשתם מפני שלא
הגיע הזמן או מאיזה טעם שיהיה - הנה הם עשו את שלהם, והקדוש
ברוך הוא שמח בזה.]

כח היחיד לטוב ולמוטב

אם נשים לב, לאורך כל הדורות הקודמים, וגם בדורנו אנו, תמיד
יש לנו את היחיד. בדור שקצת קודם לדורנו, היו שניים
מהפכניים; הסבא מנובהרדוק, ולהבדיל - טרוצקי.

הסבא מנובהרדוק עם כוחו המהפכני - בנה עולם!!! איש יחידי, נגד
כל העולם ונגד כל הזרם, הלך והפך את כל רוסיה ופולין למקומות
של תורה, זרע אותם בישיבות וזכה לתת לעולם את אורו של עולם
הסטייפלר הקי' והוא התחיל מכלום...!!! זה לא אחד שיש לו כסף או
קרובים עשירים. כלום...! כשנובהרדוק היה בחור שצריך לחליפה
יפה; לפגישות או שמחות וכדו', היתה חליפה אחת שהיו משאילים
אותה מבחור לבחור. וכאשר עוררו שיש בזה משום 'גניבת דעת',
אמרו שאין בזה שום חשש, כי בנובהרדוק כולם יודעים שזה לא
שלו... כך הסבא מנובהרדוק בנה עולם!

טרוצקי - לעומתו, היה מהפכן לצד הרע... כל הקומוניזם, וכל הצבא
האדום זה הוא. שהיה מלהיב בנאומיו עד שהיו מוכנים ללכת בדרכו
באש ובמים, וכל הרציחות והשמד ומה שהיה זה הכל בגללו. יהודי
אחד! כל מה ששומעים על מה שהיה ברוסיה חלק גדול זה בגללו...
יהודי אחד שלא זכה.

וכך אנו רואים לאורך כל הדורות מהו כח של יחיד - לטוב ולמוטב.
היתה את שרה שנירר. אשה יחידה שהתחילה מכלום! גם ב'מצב
המשפחתי' שלה - היא היתה בודדת. לבד. ובזכות היראת שמים
שבערה בה היא הפכה את העולם. היא בעצמה לא האמינה שזה כל
כך יצליח, היא תכננה משהו קטן... אבל הקב"ה עזר לה והיא הפכה
את העולם...

הרב דסלר היה הראשון באנגליה ובאירופה הפך שם את העולם...
היה מי שכתב שהרב מפוניבז' עשה פה בארץ את מה שהרב דסלר
עשה באנגליה... לרב מפוניבז' לא היו לו שום אמצעים. כשהוא בנה
את פוניבז' - לו עצמו לא היתה פרוטה מיותרת... בביתו לא היה אף
סכ"מ אחד שלם... פשוט כלום! וזה מה שבאים ללמד אותנו. מהו
כח של יחיד. אדם יחידי יכול להרוס, ואם יחידי יכול לבנות עולם.
אף אדם לא יכול לדעת מה הכח שלו. מדובר פה באנשים שלא ידעו
מראש שייצא להם משהו... אף אחד לא חלם על זה... אבל כשיהודי
בא חזור במטרה לשם שמים - עוזרים לו. ומאידך גיסא, הבא
ליטמא - ח"ו פותחין לו... כך זה לאורך כל הדרך.

כתוב בחז"ל (סוכה מה, ב) שאמר רבי שמעון בר יוחאי: ראיתי בני
עליה והם מועטים. אם עשרה הם - אני ובני מהם, אם שנים הם -
אני ובני הם. ונשאלת השאלה: רבי שמעון בר יוחאי... מה הוא רוצה
לומר בזה?... הוא רוצה לשבח את עצמו - חלילה!...

כוחו של יחיד...!

אומרים בשם הגי"ר אליהו אליעזר דסלר זצ"ל בעל ה'מכתב
מאליהו', שתמיד עשרה בטבת חל בפרשיות אלו של ויגש, ויחי, וזה
בא ללמד אותנו מהו כח של יחיד לטוב ולמוטב. גם מעשרה בטבת
וגם מפרשיות ויגש ויחי לומדים מהו כח של יחיד.

מצד אחד כשמתבוננים על יוסף, רואים איך שהוא היה אדם יחידי.
הוא היה במצרים יחידי, וכך גם לאורך כל הדרך - - - יחידי. והוא -
למעשה - המשביר לכל עם הארץ, בזכותו כל העולם ובעיקר
השבטים - נזונו. הכל בזכותו. אדם יחידי...!

ומאידך גיסא, כל חורבן הבית, עשרה בטבת, בבנין הבית השני הכל
בא בגלל קמצא ובר קמצא, עם זה הכל התחיל... כך חז"ל אומרים
'אקמצא ובר קמצא חרוב ירושלים'. אם בר קמצא היה בולע ושותק,
ירושלים לא היתה ממחרת להיחרב... ולשניהם היה את אותו
הנסיון...! לבר קמצא היה את הנסיון שפגעו בו לעיני כולם, וליוסף
היתה את הפגיעה - היותר גדולה - של האחים. ויוסף לא נטר שום
שנאה או נקמה כלפי אחיו חלילה, רק להיטיב ככל יכלתו. הוא בנה
עולם. אך בר קמצא - איש יחידי - שלא יכל להבליג על הבושה שלו,
נכון... בושה נוראה... אבל חרוב ירושלים...!

להתפלל על הגאולה!

מפה אנחנו לומדים כח של יחיד. ומיניה וביה... כתוב "ציון - היא
דורש אין לה". אומרים חז"ל (סוכה מא, א), מכלל דבעי דרישה. לא
מספיק שבן אדם מתאבל על ירושלים... יש הלכה - מכלל דבעי
דרישה! צריך שיהודי יבקש ויתחנן, אני רוצה את בית המקדש!!!
כשמתפללים "ולירושלים עירך", "את צמח דוד", "ותחזינה עינינו"
- צריך לבקש את זה!!

ומי צריך לבקש?... לכאוף רק אם כל כלל ישראל... אבל במסילת
ישרים (בפרק יט) אומר - כל יחיד! ואם יאמר אדם: "מי אני ומה
אני ספון שאתפלל על הגלות ועל ירושלים? המפני תפילתי יכונסו
הגלויות ותצמח הישועה!?!... כל גדולי הדורות שהיו - לא הצליחו,
אני כן אצליח!?!... עונה לו המסילת ישרים שני תירוצים:

'תשובתו בצדו כאותה ששנינו, 'לפיכך נברא האדם יחידי! כדי שכל
אחד יאמר - בשבילי נברא העולם'. אמנם כל גדולי הדורות בכו, אבל
אי אפשר לדעת מי הוא 'המכה בפטיש', מי יזכה שעל ידו תבוא
הגאולה... וכל אחד, יכול להיות המכה בפטיש! אולי את הדמעות
שלך היה חסר... את הדרישה **שלך**, את ה**בקשה** שלך...!

מספרים, שהיה אחד שהגיע לחפץ חיים, והחפץ חיים שאל אותו, על
מה מדברים בעולם?... האם מדברים על המשית, על הציפייה
למשיח?... ואותו האיש - שתק... לא כ"כ מדברים... אמר החפץ
חיים; זו הבעיה... לא מבקשים... ומובא בשם רבי חיים מואלוז'ין,
שאם היו בוכים ומצטערים על החורבן באמת, מזמן היה נבנה
הבית, וכל אריכות הגלות מפני שלא מצטערים באמת.

היום היה עשרה בטבת, **בחנתם סופר כתוב שעשרה בטבת זהו הזמן
שבית דין של מעלה פוסקים אם יבנו השנה את בית המקדש או
לא!!!** ולכן - אומר החת"ס - לפרש דעת הבה"ג, שאם צום י' בטבת
היה חל בשבת, היו צריכים לצום בשבת. והוא מסביר שכל הצומות
הוא על לשעבר ולכן לא דוחה שבת, אבל להתענות כבתענית חלום
על צרה של בו ביום מותר, וכעת זו צרה של בו ביום, כעת פוסקים
אם בית המקדש ייבנה או לא. [וע"ע מש"כ הגר"ח הלוי בסטנסיל
לבאר שיטת הבה"ג באופן נוסף].

- לא היה שייך שהוא יעמוד בנסיון כזה! **ולא סתם ללמוד אלא להיות 'מונח' בלימוד...**

כתוב בתורה "וירא את העגלות אשר שלח יוסף, ותחי רוח יעקב אביהם". אומר רש"י: סימן מסר להם במה היה עוסק כשפירש ממנו, בפרשת 'עגלה ערופה'. ולא מובן למה יוסף שולח פה סימנים?...

אלא, דרך משל, יש פה הרבה בחורים ב"ה, אדם מן השורה שייכנס לפה, כמדומה שמעולם הוא לא הלך והתבונן איזה סוג נעליים כל אחד נועל... או איזה כובע הוא חובש לראשו... אבל אם יבא אחד שהוא מוכר נעליים, דבר ראשון הוא יסתכל על הנעליים שלך... למה? כי כל הזמן הראש שלו עסוק עם נעליים, ואותו דבר מוכר כובעים או מוכר חליפות... תמיד הוא יראה את מה שהוא שקוע בזה...

יוסף רמז לאבא שלו, אבא אני כל כך שקוע בלימוד, שאצלי, כשאני רואה עגלות - זה מזכיר לי "עגלה ערופה"!

פעם דברו עם מרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל על 'טנק', הוא התחיל מיד לדון אם הוא מקבל טומאה או לא... אחד בא פעם לרבי חיים וסיפר שיש לו חלל בבית - השאלה למי זה שייך לקבלן או לא, רבי חיים אמר לו - תביא עגלה ערופה... אצל רבי חיים חלל - זה 'חללי' של התורה, כי ימצא חלל בשדה... אומר יוסף - אצלי עגלה - זה עגלה ערופה. אני לא רק לומד... אני 'מונח' בלימוד. וזה הכח לעמוד כנגד. ברמב"ם (ה' איסור"ב כב, כא) כתוב, "שאיך מחשבת עריות מתגברת, אלא בלב פנוי מן החכמה".

הרב מפוניבז' הסביר: כתוב באבות (ג, ה) "כל המקבל עליו עול תורה, מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ". (ובאבות דר"נ פ"כ יש תוספות - עיי"ש) מה הפשט בזה?... אומר הרב מפוניבז', אדם שמקבל עליו עול תורה - הוא לא נמצא פה בעולם... הוא חי בעולם אחר... בעולם של בני תורה המקבלים עול תורה אין את המצרכים האלו. ובעולם ההוא אין עול דרך ארץ, בדיוק כמו שאחרי מאה ועשרים אין עול דרך ארץ. זה לא שייך בכלל. המקבל עליו עול תורה - אין לו הרהורי שטות, הרהורי דברים בטלים, עול מלכויות ועול דרך ארץ - כל זה בטל ומבוטל, אתה נמצא בעולם עליון, השליטה הזו של ה"עול מלכות ודרך ארץ" - היא למי שנמצא פה. להיות מונח בלימוד - זו היא העצה שלמדו אותנו לאורך כל הדרך. וזה נוגע לדור שלנו.

"ונפשו קשורה בנפשו"...

כאשר מצאו את הגביע באמתחת בנימין, חזרו כל האחים אל יוסף, ויהודה ניגש עם טענות; "כי כמוך כפרעה", אומר רש"י, מה פרעה גוזר ואינו מקיים מבטיח ואינו עושה - אף אתה כן. וכי זו היא שימת עין שאומרת לשום עינך עליו?!

ונשאלת השאלה, מה יהודה רוצה, איך אפשר להשגיח על גנב?... לכאורה - בית סוהר... אז מה הטענות של יהודה?... לא רק שאחיו גנב מבית המלוכה, יש לו עוד טענות?!

עוד שאלה קשה, יהודה אומר לו, "והיה כראותו כי אין הנער - ומת", אם תיקח את בנימין, אבא שלי ימות מצער. מה זה משכנע את יוסף?... אתה אומר למצרי - אם תיקח אותו יהי יהודי בארץ ישראל שימות, נו... אדרבה... מה יהודה בא לומר בזה?... (הם עדיין לא ידעו שזה יוסף אחיהם).

אך בבעל הטורים אומר "ונפשו קשורה בנפשו", קשורה - ב' במסורה. פה זה אחת, "ונפשו קשורה בנפשו", והשני - "אולת קשורה בלב נער".

רשב"י רצה לחזק את עצמו. אל תבהל אם אין הרבה בני עלייה... אל תיבהל! גם אם יהיו רק שנים - אני ובני הם!!! אין לי אף אחד (!) כמוני. אני לא נבהל...

הרבה פעמים בן אדם רוצה לעשות איזה חיזוק, אבל קשה לו... למה כולם לא?... אם כולם יעשו ככה, בסדר... אם ביטול תורה זה כ"כ נורא, והתמדה זה כ"כ כדאי, אז למה?... למה כולם לא?...

אני ובני הם... מה איכפת לך... **וכך הרב מבריסק חינך את הילדים שלו, אל תתפעל מאף אחד, ואל תחפש שיהיה לך תנא דמסייע... תניא נמי הכי, או תניא כוותיה... זה לא בשבילך...! אם זה רצון ה' - אז מה איכפת לך מה אחרים חושבים?...**

אמר הגאון ר' זלמן סורוצקין וורט נפלא! למה רבי שמעון בר יוחאי לא המשיך ואמר, "ואם אחד הוא - אני הוא"? אלא, אמר רבי זלמן, אחד שלא יכול להדריך ולרומם את הבן שלו להיות בן עליה - הוא גם לא בן עליה...! כשהבית ישראל שמע מזה הוא התפעל מזה מאד ואמר בחיוך, לו היה מתאים לומר כזה ווארט...! אדם צריך לדעת לא להיבהל. גם אם אני בן עליה יחיד, גם אם אני יושב בביהמ"ד בלילה ואין אף אחד עוד עמי בבית המדרש, מה זה משנה... אני שר את שירת השמים, אני שר את התורה הקדושה.

יש עוד הרבה דוגמאות של יחידים, כמו פנחס בן אלעזר, וכן הגמרא בשבת (לג, ב) כאשר ר"ש בר יוחאי ורבי אלעזר יצאו מן המערה וכ"מ שנתנו עיניהם נשרף, וגם לאחר ה"ב"ק וי"ב חודש נוספים במערה, עדיין ר"א בר"ש לא היה מסוגל לראות את המחזה של 'עוזבים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה', עד שראו 'איש אחד' רץ עם שתי אגודות הדסים, כנגד זכור ושמור, לכבוד שבת... כבר נתיישבה גם דעתו של רבי אלעזר.

יחידים... יחידים. אין לנו מושג מה זה יחיד. כאשר אתה מחליט לעצמך ועושה, אתה יכול להציל עולם, ולהפוך עולם. אך אם חלילה אדם לא זוכה - הוא יכול לעשות את ההיפך הגמור.

"שקיעות בלימוד" - העצה לכל הנסיונות

כעת נראה את הסוגיה של יוסף: איך באמת, יוסף החזיק מעמד? חז"ל אומרים במדרש, ששאלה ההיא מטרוניתא, איך זה ייתכן?... יוסף בגיל שבע עשרה, בחור צעיר... שנה שלמה אשת אדוניו לא נותנת לו מנוחה בטוב וברע! איך הוא החזיק מעמד ולא חטא?... וענו לה, שהתורה כותבת להדיא גם דברים לא טובים, (כמו על ראובן) ואם התורה כותבת על יוסף שלא חטא - סימן שזה אמת.

והסיבה שהוא החזיק מעמד - קיבלנו מבית בריסק, כתוב בגמ' (יומא לה, ב) עני עשיר ורשע באים לדין, שואלים את העני למה לא למדת תורה? אומר להם טרוד הייתי במזונותי... אמרו לו, כלום היית עני יותר מהלל, ואעפ"כ הוא עסק בתורה. שואלים את העשיר למה לא עסקת בתורה?... אומר העשיר, הייתי טרוד... היו לי עסקים... אומרים לו, כלום היית עשיר יותר מרבי אלעזר בר חרסום?... ובכל זאת הוא עסק בתורה. שואלים את הרשע - למה לא עסקת בתורה?... אומר להם, טרוד הייתי ביצרי, לא הייתי מסוגל ללמוד... אומרים לו כלום היית טרוד יותר מיוסף? ואעפ"כ הוא עסק בתורה.

ושאלו בבריסק (ורק הם יכולים לשאול כזו שאלה, ולענות כזו תשובה...) אמנם יוסף היה צדיק יסוד עולם, אבל מנין רואים שהוא היה 'למדן'? איפה כתוב שהוא עסק בתורה?... מה הקשר בין אחד למשנה?... ותיצרו: אם הוא לא היה מונח בלימוד, הוא לא היה יכול לעמוד כנגד... הכלי לעמוד כנגד היצר הרע של עריות (בתקוף נסיונות כמו שיוסף הצדיק עבר), זה רק להיות מונח בלימוד! אחרת

שאמר לו שהוא נער. ואף אם לקח הגביע - הוא מפני אולתו שקשורה בו.

היום קוראים לזה גיל הטיפש עשרה... גם אם הוא גנב, זה אולת הקשורה בלב נער... יש גנבים שרגילים לגנוב ולא רואים בזה עוול. אבל אצלנו בבית - זה אחרת, מחנכים שאסור לגנוב, וזה נורא וגם אם זה קרה - זה אולת הקשורה בלב נער... ומה הפיתרון לזה?... לא בית סוהר, זה לא יעזור... זה רק יגביר רגשי מרירות, צריך שתתן לו תחליף, שתהיה נפשו קשורה בנפשו של אביו - ואז יוכל לחנכו. כאשר הוא ייקשר למשהו אחר, אתה נותן לו תחליף הוא כבר לא צריך את הגניבות האלו.

ומהו התחליף?... בבעה"ט כתוב (קודם לכן) 'קשורה' בגימטריא 'תורה'. שלמד מפיו תורה.

למדונו מרן רה"י זיע"א, ומרן הרב שך זצ"ל, גם בדורות שלנו ישנה אולת קשורה בלב נער, ובכל מיני צורות. כל דור והנסיגות שלו. תן לו דבר חילופי שתהא נפשו קשורה בנפשו. תורה... עמל עם מתיקות ושמחה, אם הוא מונח בלימוד - זהו הפתרון.

וכמו שאומר הרב מפוניבז' - הוא בכלל לא נמצא פה, הוא נמצא בעולם אחר... להיות שקוע בלימוד זוהי התשובה לכל הנסיגות! יוסף היה מונח בלימוד בתוקף הנסיגות שלו, הוא עם הדף גמרא. ראשו מונח בלימוד, הוא לא שייך לדברים אחרים.

כשחושבים בלימוד - לא חושבים מחשבות זרות

כתוב, "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף, להורות לפניו גושנה". וברש"י מביא מדרש אגדה, 'להורות לפניו - לתקן לו בית תלמוד שממש תצא הוראה'. אמר מרן הרב שך זצ"ל, מצרים היו פרוצים בעריות. אם אין שם ישיבה - זו סכנה להיכנס למצרים! ולכן "שלח לפניו" - דייקא. למה הוא לא נכנס למצרים ואז הוא היה פותח ישיבה?... כי לבוא למצרים - רגע לפני שנפתחה שם ישיבה - זו סכנה! את יהודה, שהיה "גור אריה", אפשר לשלוח שיתקין בית תלמוד, ואז אנחנו יכולים גם לבוא.

הדבר היחידי שעוזר לנו לכל העניינים של טומאת מצרים - זה רק ישיבה!

בהקשר לזה יש סיפור נורא שסיפר לי ר' חנניה צ'ולק (הוא סעד את מרן הרב שך בשנים האחרונות שלו), הרב שך אמר לו פעם, חנניה... אני רוצה למות!... אמר לו ר' חנניה, הראש ישיבה... למה למות?... אמר לו, כי אני כבר לא יכול ללמוד ולהיות שקוע בלימוד כמו פעם. אמר לו ר' חנניה, יש לרה"י - תהילים בכתב גדול, חומש - גדול, (הוא לא ראה טוב) זה גם תורה... אמר לו הרב שך - את המחשבה אי אפשר לכלוא... המחשבה עובדת עשרים וארבע שעות ביממה. והבור ריק - אין בו מים, אבל נחשים ועקרבים - יש בו. **כאשר הראש לא מונח בלימוד, גם בגיל שלי - אני מפחד מהמחשבות שיכולות להגיע... גם מחשבות של עריות יכולות להיכנס (!!!) אני מעדיף למות בקדושה וטהרה, ולא להיכנס לחששות האלה, - סיים הרב שך.**

כשמונחים בלימוד - אין מה לחשוש. הרב שך... ענק הדורות! אבל הוא אומר - אני מפחד שאני אגיע למחוזות האלו. אם לא מונחים בלימוד - אין בו מים, אז יש בו נחשים ועקרבים.

להיות מונחים בלימוד - זה הכלי זיין שלנו. אחרת - זה פחד נורא. היה סיפור נורא; שהרב שך פעם שלח מישהו להיות ראש כולל באיזה מקום, לאחר תקופה - שאל אותו הרב שך, איך זה שם?... אמר לו, שהוא מרגיש שהוא מתעלה, וזה "מחייב" למסור שיעורים וכו'. והרב שך האריך עמו בשיחה. עד שהוא שאל אותו - האם יש

לך הבדל מהמקום שהיית בו קודם? אמר לו האברך, בכולל פוניבז' - המשכנו לדבר על הסוגיה גם ברחוב, כשחזרנו הביתה, פה - היכן שאני נמצא, אז כשגומרים ללמוד, יותר כבר לא מדברים על הסוגיה, אלא דברים אחרים.

אמר לו הרב שך - תחזור לפה מיד!! ברחוב שם יש את הנסיגות, כל ההצלה זה רק על ידי שמונחים ושקועים בלימוד.

היום אם אתה לא נמצא בלימוד - ממילא נמצאים בדברים אחרים.

כח ההשפעה של לראות "אדם גדול"...

כעת אני רוצה לומר לכם דבר נורא:

יעקב אבינו ברך כל בן ובן בברכה שמתאימה לו, ובדבר שמאפיין אותו. הוא ידע לכוון לכל אחד - מה שהוא צריך, וטוב לדעת שלא כל מה שטוב לשני טוב גם לי... וד"ל.

ליוסף הצדיק - אמר יעקב "בן פורת יוסף בן פורת עלי עין", והנה **כותב התרגום ירושלמי**: "מדמי אנא יוסף ברי לגופנא שתילא על מבויעין דְּמִיָּן דְּשַׁלַּחַת שורשיה לתחומי אופטית שְׁנֵי כל פִּיפִּיָּא שלח לְמִרְוּמִיָּא וכבישת כל אֵילָנִיָּא, כן כבשת יוסף ברי בחוכמתך ית כל חרשיהון דמצראי וית כל תְּכַמְיָהוֹן דהוו בזימנא דארכיבו יתך בארתיכא תנינא דהוה לפרעה, והוו מכריזין קדמך ואמרין: דִּין הוא אָבוֹי דמלכא, יחי ויתקיים אבא דמלכא, דרב בחוכמתא, וזעיר בשניא.

והוו בנתהון דמלכיא, ובנתיהון דשלטוניא מרקדן עלך מן פְּנוּיָּא, ומציתן עלך מן תְּרַפְּיָּא, והוו מזרקן קדמך - שירין, עזקין, קטילין, מניכין, וכל מְנִי דְּתַב [היו זורקות עליו כל כלי זהב!] סבירין דאת תלי עינד ומסתכל בחדא מנהון... חס לך יוסף ברי דלא תלית עינד בחדא מנהון!

[כאשר הרכיבו את יוסף במרכבת המשנה והכריזו לפניו, זה הוא אבא למלך! יחיה ויתקיים אבי המלך, גדול בחכמה וקטן בשנים! בנות המלכים והשלטונים רקדו לכבודך מן החלונות, והציצו עליך מן החרכים, וזרקו לפניך תכשיטי זהב וכל כלי זהב, וחשבו שתסתכל עליהם - אבל אתה לא הסתכלת...]

והוון בנתיהון דמלכיא ובנתיהון דשלטוניא אמרין אֵלֶיךָ לְאֵלֶיךָ, דִּין הוא גברא חסידא יוסף דלא הלך בתר חיזו עיניו ולא בתר הרהור לְבָה, ארום חיזו עיניו והרהור לְבָה מובדין בר נשיא מגו עלמא!!!

בגין כדון יקום מנד תרין שבטיא מנשה ואפרים, ויקבלון חלק ואחסנא עם אחיהון בפילוג ארעא".

[והיו בנות המלכים והשלטונים אומרות אלו לאלו, זה הוא ה'איש החסיד' - יוסף, שלא הלך אחרי מראה עיניו והרהורי לבו, כי מראה עיניים והרהור הלב - מאבדים את האדם מן העולם!]

נשאלת השאלה; מצרים שפרוצים בעריות, וזורקים על יוסף כלי זהב, ומוכנים לבזבז את כל הונם כדי שהוא יסתכל עליהם, וכאשר הוא לא מסתכל - הם משבחים אותו, כמה אתה מאושר בעולם... כי מי שכן מסתכל - מאבד את עולמו...! איך פתאום הם משבחים אותו, מה קרה?...

ונקדים סיפור נורא: סיפר לי בנו של הרב אברהם רביץ, שאביו, ר' אברהם נסע לאמריקה לסייע ל'הפעילים' בתחילת דרכם, והוא היה אז בח' שנרתם להצלת ילדי ישראל מכליון רוחני, היה דורש שם בין מנחה לערבית, והיה גם מעורר אותם בתורה וירא"ש.

בא' הימים הוא הגיע למקום ששם היו 'אנשים זולים'... שאינם שוחרי תורה ומוסר... איך שהוא התחיל לדבר, הם אמרו לו - אין לנו זמן לשמוע עכשיו... אין לנו סבלנות - תפסיק. אך פתאום ניגש יהודי פשוט, שבמראה חיצוני היה נראה בדיוק כמותם, וצעק

עליהם, הוא רוצה תורה!!! מה אתם מפריעים לו?... כולם לשבת בשקט!!!... והם שמעו בקולו, ולא הפריעו... בסוף השיעור ניגש אליו רבי אברהם רביץ והתעניין, מה כל כך בוער לך "תורה" שאתה דאגת שכולם ישתקו?... אמרו לו אותו יהודי; ואמר לך מה ההבדל ביניהם לביני. **אני ראיתי פעם אחת בחיים שלי את החפץ חיים!!!**

סיפר לי גיסי הרה"ג ר' אברהם צבי טובי, פעם ארגון 'תודעה' הביאו ליאהל קדושים הרבה ילדים ורצו שמרן הרב שך ידבר שם. אך הרב שך לא רצה, הוא חס על זמנו ורצה ללמוד...

אמר לו גיסי, אני רוצה לספר לרה"י סיפור, השווער שלי [רבי חיים פריד] אמר לי, שכשהוא היה ילד קטן - הגיע החפץ חיים לוינא, (או לוורשה) ובית הכנסת היה דחוס ביותר באנשים. הח"ח היה באמצע, וא"א היה להיכנס לבית הכנסת.

אבא שלו (של רבי חיים פריד) לקח אותו, ומכיון שלא היה אפשר ליכנס, הוא העמיד אותו בחלון בית הכנסת ואמר לו, **חיים - תסתכל טוב טוב, תראה שם באמצע יהודי נמוך, הוא יהודי מלפני כמה דורות, מי שרואה אותו - החיים שלו נהיים אחרת! תסתכל חזק חזק!!!**

הוא הסתכל. ולימים סיפר, שאחרי זה הדמות הזו האירה לו בכמה צממות בחיים.

כאשר הרב שך שמע זאת, הוא הסכים על אתר, ואמר תביא את המעיל, ונצא...!

בנות המלכים והשלטונין, מה קרה פתאום?... הם ראו את פניו הטהורות של יוסף, וזה שינה להם את הכל...! מי שרואה חפץ חיים, או מי שרואה יוסף בקדושה, רגע אחד כבר משנה חיים!

[ועי' גמ' עירובין יג, ב - אמר רבי דעדיפנא מחבראי דחזיתני לר"מ מאחוריו, ואילו חזיתני מקמי הוה מחדדנא טפי, דכתיב והיו עיניך רואות את מורידך].

מרן הגר"ח קניבסקי בסידור, מביא על הפסוק "עיני כל אליך ישברו" - **'בכמה זוכתי מצינו שצורת הקשר בה נתלה האדם ביוצרו, ונקודת החיבור היא דרך העיניים'**. [כמו כאן, וכן "כי אליך עינינו", "כן עינינו אל ה' אלוקינו" ועוד הרבה כיוצא בזה].

ויש שהאיר דבספר שמירת הלשון (ח"ב פרק ל') כתב שעצם כח הראיה לא מן העיניים הוא, שהרי החומר אינו יכול לראות, אלא הנשמה היא שרואה, ויפה כתב בשם הח"ח. ועיין נדה (לא, א) הקב"ה נותן בו ראיית העין. ע"כ.

עם עיניים טהורות - זוכים לראות שכינה!!!

אומר הגרמ"ש שפירא זצ"ל, מה שכתוב בישעיה (לג, טו - יז): "עוצם עיניו מראות ברע, מלך ביפיו תחזינה עיניך", זה לא רק הבטחה של שחר, אלא זו היא המציאות! בשביל לראות שכינה, צריך שיהיו עיניים טהורות.

אחרת מפסידים את העין רואה' לדברים הגדולים והנשגבים. "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", בסוף הסידור של מרן הגר"ח, יש ביאור "תפילת מרדכי" ע"ד הפשט (על תפילת שמו"ע) הוא מסביר שם, "ותחזינה עינינו" - **שנהיה ראויים לכך ע"י שנשמור עינינו!** (רינת חיים).

רק כששומרים על העיניים אפשר לזכות לראות כשמלך המשיח יבוא. עיניים אחרות - לא יכולות לראות את זה.

"והאר עינינו בתורתך", מה זה האור?... אני רואה! אלא אדם יכול לעמוד ליד דף גמרא - והכל סגור וחתום. עיניים טהורות - רואות. כאשר שומרים על העיניים - זוכים! יש הרבה הרבה להאריך בזה. ואיתא בזוה"ק "תנה בני לבך ל"י תנה לי לבך ועיניך, ואני אדע שאתה שלי.

ואז בן אדם רואה דף גמרא אחרת, מבין אחרת, יודע אחרת.

נצח - ברגע!

היה היום עשרה בטבת, עושים חשבון נפש... בואו חשבון... כתוב בחז"ל (בברא"ר) "ימינו כצל עובר", הלואי כצלו של אילן, הלואי כצלו של היכל. אלא כצל עוף הפורח... בין רגע, ועבר... אומר מרן רה"י זיע"א, והרי אנשים חיים בעולם שנים רבות! הרה"י בעצמו חי למעלה ממאה שנה... זה נקרא כצל עוף הפורח...?

אלא - שלעולם לא יאמרו שהנמלה קטנה מהפיל, שהרי למול גודלו של הפיל הנמלה אינה כלום, וכן למול עולם של נצח זה אינו כלום. ומה שזכינו לקבל ממרן זיע"א, שהרי כל שניה אם אתה זוכה ועושה בה מצוה, כל הנצח שלך משתנה וזה לעולם שאין לו סוף. ואם ח"ו בהיפוך, שניה שעברה לא חוזרת היא עפה כצל עובר נעלמה ואיננה, ואבדתה - אבדת נצח - ולנצח.

לחיות כל רגע ולנצל - ולהיות מאושר עלי אדמות - על כל תוספת חיים שמקבל, ויכול לזכות בכל שניה חיי נצח, ומאידיך אם לא זוכה נכרת חלק מחיי הנצח שלו.

שוכחים אנו את עיקר בואנו לעולם ע"מ לזכות ולהרוויח עוד ועוד, וימים חולפים וימים עוברים, וכשנזכרים הרבה פעמים כבר מאוחר, ואת מה שהפסדנו כבר א"א להחזיר.

ומסיים מרן לכה"פ ראוי לאדם לקחת כמה רגעים לחשוב ע"ז בכל יום, ובעיקר בימים אלו... ויש קונה עולמו ברגעים, לטוב לו כל ימיו - בזה ובבא.

ויהי רעוא דנזכה לשמור עינינו ולנצל זמננו, ולראות במהרה פני משיח צדקינו, ובנין ביהמ"ק.

לעי"נ

מרת גיטל בת הרה"ג ר' יוסף יוסקה הלוי
גוטסמאן ע"ה
נלב"ע י"ז טבת
תנצב"ה

לזכות ולהצלחת

החתן המופלג מנחם קלופפר שיחי'
לרגל אירוסיו בשעט"מ עב"ג למשפחת מישור תחי'
יה"ר שיזכה לבנות בית נאמן בישראל
על אדני התורה והיראה

ניתן לשמוע את השיחה ביום שלישי בערב ולאחמ"כ בשידור חוזר וכן שיעור דף היומי ועוד, בקו השיחות שמספרו 074-740-3629

ניתן לתרום לגליון מכל עמדות נדרים פלוס ברחבי הארץ באמצעות לחצן קופות נוספות בחיפוש יש להקיש ארחות חיים או קוד מוסד 1000729 כמז"כ ניתן לתרום דרך המערכת הטלפונית הממוחשבת נדרים פון בחיגו לטלפון 037630585 שלוחה 2071 או במספר פלא' 053-415-3025 כל מי שיכול לעשות הוראת קבע אפילו של כ5 ש"ח תבוא עליו ברכה, וכל המוסיף... ניתן לקבל את הגליון במייל: 4166058@gmail.com